

ОСНОВАЦ

Број 2, јануар 2008.

Главни и одговорни уредник:

Саша Чорболоковић

Уредници:

Љиљана Маринковић

Саша Чорболоковић

Сарадници:

Наставници:

Милена Лападатовић

Драгана Илић

Крунислав Костадиновић

Јасминка Шкиљевић

Слађана Ђорђевић

Дејана Борановић

Данијела Сокочанин

Снежана Ковачевић

Јасмина Антанасковић

Бисерка Милосављевић

Ученици:

Ана Ђорђевић II/2

Сања Николић V/3

Милица Трифуновић V/3

Борис Фирицки V/5

Теодора Стојановић V/5

Душан Маринковић V/5

Тијана Здравковић V/5

Видо Младеновић VI/2

Миљана Босијоковић VI/2

Татјана Ђирић VI/2

Никола Ђирић VI/2

Јована Тасић VI/2

Анђелика Радивојевић VI/2

Јелена Грофуловић VII/1

Марија Младеновић VII/1

Иван Ицић VII/1

Катарина Ђорђевић VII/2

Јована Белац VII/2

Душан Јанковић VII/2

Катарина Пејчић VIII/5

Александра Милојевић VIII/4

Милица Пацић VIII/4

Ликовно-графички уредник:

Никола Марковић

Лектори:

Гордана Остојић

Милена Лападатовић

Штампа:

QWERTY design, Бор

Тираж:

200 примерака

РЕЧ УРЕДНИКА

Пред вама је нови, други по реду, број листа *Основац*. Мала, али одабрана екипа вам је и овог пута припремила разноврстан садржај.

Надамо се да смо у односу на први број напредовали у квалитету увођењем нових рубрика и укључењем неких нових сарадника у рад новинарске секције, а да смо остали довољно забавни, информативни и другачији у односу на друге школске листове.

Саша Чорболоковић

Садржај

Реч уредника.....	2
Садржај.....	2

Озбиљне стране

Да ли знате.....	3
Интервју.....	4
Они су нас учили.....	5

Забавне стране

Да се боље упознамо.....	6
Из ђачког жаргона.....	6
Веровали или не.....	7
Десило се.....	7
Страница лепих мисли.....	8
Књижевници о школи.....	8
Пажња, мали стварају!.....	9
Наградни конкурс.....	10
Музички кутак.....	12
Школски бисери.....	13
5 “нај” реченица из писмених задатака.....	13
СМС сваштара.....	14
Турбо фолк песмарица.....	14
Арго.....	15
Енглези у акцији.....	16
Модерна драматизација епске песме.....	17
Митови.....	17
Вицеви.....	18
Мозгалице.....	19
Стрип.....	20

Свети Сава

српске цркве, написао прву биографију у српској књижевности (Житије св. Симеона). Свакодневни Савини послови оставили су многе писане трагове црквене, политичке, културне и књижевне делатности.

Умро је 1236. године у Трнову по повратку из Јерусалима. После годину дана његови посмртни остаци пренети су у манастир Милешева. 1594. године Синан-паша је наредио да се Савине мошти спале на Врачару у Београду са намером да уништи многобројне легенде о њему, које су у народу живеле и давале му веру у опстанак. Данас се на том месту налази велелепни храм посвећен Светом Сави.

Храм Светог Саве на Врачару

Сава Немањић по много чему заузима почасно место у нашој средњовековној књижевности и култури. Био је српски државник, дипломата, оснивач самосталне српске цркве, први српски архиепископ, први оригинални књижевник и законписац. Рођен је 1175. године у Расу као трећи син Стефана Немање, оснивача и утемељивача српске државе. Иако од најранијег детињства није оскудевао ни у чему, Растко је желео нешто више од земаљског блага и уживања - жудео је за духовним животом. Зато је као седамнаестогодишњи младић, кришом од родитеља, са руским монасима отишао на Свету Гору. Тамо се замонашио и добио име Сава, по Светом Сави Освећеном.

Дошавши у Свету Гору, Сава је постао један од најревноснијих монаха и подвижника. Радио је на подизању цркава и манастира (заједно са оцем је подигао Хиландар), на обављању државних послова како би учврстио династију Немањића, поставио је темељ правне државе (донео је највећи црквени и државни законик Законоправило), издејствовао је самосталност

*Ана Ђорђевић II/2
Татјана Ђурић VI/2*

Миодраг Гојковић, заменик директора

П: *Радите и као заменик директора и као наставник физичког. Који Вам је посао лакши (дражи)?*

О: Нема лакшег и тежег посла, битно је само да човек воли позив којим се бави. Ја се одлично сналазим и у једној и у другој улози, мада ми је, морам признати, рад са децом дражи.

П: *Као дугогодишњи наставник физичког предавали сте и извели многе генерације. Које су Вам више остале у сећању, оне по великим успесима или оне по великим несташлуцима?*

О: Извео сам многе генерације и свака је на свој начин оставила неки траг. У свакој од њих било је и великих успеха и несташлука јер су они својствени деци у том узрасту.

П: *Сви кажу да је тешко бити наставник јер треба водити неко одељење 4 године, а после растати се са њим. Шта Ви мислите о томе?*

О: Није тешко бити наставник ако волите свој посао. Сваки растанак са ученицима јесте тежак, али неминован. Нико није имун на то, али тада, осим туге, присутан је и понос јер схватате да се Ваш труд око те деце исплатио – нису само стекли одређено знање него су и научили како да се опходе, понашају, правилно расуђују, поштују и уважавају старије. Све оно што сте позитивно уткали у њих кроз четворогодишњи рад тада постаје видљиво. Нарочито пријају каснији сусрети и разговори са њима.

П: *Колико је спорт битан у развоју сваког детета и откад се Ви бавите спортом?*

О: Сматрам да је спорт врло важан у животу сваке особе. Ја сам спортом почео да се бавим од своје дванаесте године (играо сам фудбал у пионирима за ФК "БОР"), касније сам се бавио и тренерским позивом (кошарка и фудбал), и у неком смислу до дана данашњег остао у спортским водама. Препоручујем свим младима да се баве спортом јер он не може да им штети, може им донети само добро.

П: *Који је Ваш професионални мото?*

О: Мој професионални мото је рад, ред и дисциплина, нешто што од првог дана захтевам од својих ученика.

П: *Који су Ваши највећи успеси?*

О: Моји највећи успеси су када видим бивше ђаке да су завршили школу, да су постали добри радници, добри родитељи и дивни људи који ме поштују, поздраве и разговарају са мном. У својој каријери имао сам пет републичких такмичења (три у кошарци и два у фудбалу), а највећи успех је освајање 2. места на ОСИШОС-у 1984. године у Крушевцу (за тадашњу екипу је играо и мој данашњи колега Зоран Децановић).

П: *Колико Вам је остало до пензије и како замишљате себе без школе, колега и ученика?*

О: До пензије је остало још мало. Тешко је замислити радни дан без дечје граје, смеха, вриска, без колегиница и колега. Међутим, свака радна каријера има свој почетак и крај. Живот мора ићи даље, а ја ћу, вероватно, већи део свог времена проводити на викендици на Борском језеру и сређиваћу утиске из прошлих, лепих времена.

*Анђелика Радивојевић VI/2
Миљана Босијоковић VI/2*

Душица Вучковић, наставница биологије

П: Већ 11 година сте у заслуженој пензији. Како изгледа живот без школских обавеза, дечје граје и колега?

О: Професија просветног радника је дивна и часна, а кад дође време за повлачење, то треба да буде на достојанствен начин. По

одласку у заслужену пензију, пре 11 година, продужила сам да радим друге послове како бих себи обезбедила лагоднији живот. Временом, лако сам се ослобађала једне по једне обавезе да бих се посветила породици и својим дугогодишњим хобијима – гобленима и цвећу.

П: Да ли Вам недостају школа, колеге и ученици?

О: Дечју грају слушам и данас пошто станујем преко пута школе, а са колегама се и даље дружим кад ког имам и мало слободног времена.

П: Током свог дугогодишњег рада били сте добар наставник и један од омиљених колега. Како сте то постигли?

О: Сваком ученику прилазила сам са пуно пажње, поверења и љубави. Трудила сам се да исто то добијем од њих и најчешће успевала у томе својом непосредношћу и поштовањем њихове личности. Са колегама сам се дружила отвореног срца, па је то доводило до узајамног поштовања и добре сарадње.

П: Ваш кабинет важио је за најлепши и најуређенији. Колико Вам је било потребно времена и труда да га средите?

О: Мој кабинет је био моја љубав и стециште радости мојим ученицима.

Заједничким снагама моји ученици и ја смо, улажући себе у доградњу сваке ситнице до савршенства, гајили “ботаничку башту” и животиње у њој (акваријум и тераријум). Стварали смо од њих наше љубимце и уживали у лепоти. Сакупљали смо и занимљиве чланке из новина и часописа и сврставали их у књигу “Мистерије живота”,

коју смо користили у настави. Улажући максимум труда, 36 генерација ученика и ја уживали смо у плодовима свога рада, али и моје колеге и сви они који су свраћали у нашу школу.

П: Који су Ваши највећи успеси?

О: Недавно сам срела већ времешног бившег ученика који ми је рекао: “Нисте Ви нас учили упознавању природе, већ лепоти живљења”. Мени већег успеха не треба, ако сам то постигла код већине и ако сам их научила да се генерацијски друже, чак до данашњих дана. А ако мислите на професионални успех, то је било републичко такмичење.

П: Које би биле предности, а који недостаци посла којим сте се бавили?

О: Предност наше професије је у дружењу са младима (па тако духом остајеш до краја млад), у давању и примању уважавања, поштовања и љубави, у стварању спонтане везе код већине до краја живота. Мане су преобимност програма у свакој реформи – без обзира што најављују скраћења и смањења његовог обима. Због тога наставник не стиже у потпуности да упозна своје ученике.

П: Да ли можете да се сетите неке занимљиве анегдоте?

О: Бисера у току мог службовања је било много, али један ми је остао као драгуљ. Уз присуство разредног старешине испитивала сам слабе ученике. На постављено питање “Зашто птице немају слепо црево?” ученик је ко из топа изговорио: “Због тога што немају хирурга да их оперише”. Смех у учионици, а љута разредна је рекла: “Један – то је заслужио” и излетела напоље. Ученик је добио тројку за свој бисер и до краја године није одговарао, а анегдота је остала.

П: Шта бисте поручили ученицима, колегама?

О: Порука свим генерацијама је да се труде да буду најбољи у ономе што раде, па и у учењу, колико им могућности дозвољавају, да буду упорни да оно што започну, пре или касније заврше. Својим драгим колегама, садашњим и будућим, желим да пренесем своје искуство да се поверење враћа поверењем, а љубав и стрпљење љубављу.

Александра Милојевић VIII/4
Видо Младеновић VI/2

Снежана Ковачевић

Породица у којој сте одрасли: Прво сам дете у породици. Отац ми је био професор књижевности, а мајка учитељица. Као дете просветних радника, рано сам ушла у свет школе и кренула њиховим стопама.

Ваш приватни статус: двоје деце: 14-годишње Јелене и 7-годишњег Стефана.

Професија: професор разредне наставе (учитељ III/4).

Несуђена професија: позоришна режија.

Ваш професионални мото: “Учитељ је градитељ људских душа”, Животна и радна постигнућа понос су сваког учитеља.

Омиљена боја: бела

Парфем: *Нина Ричи*

Књига: *Корени*, Добрице Ћосића

Филм: *Гладијатор*

Глумац: Антонио Бандерас

Певач: Владо Георгијев

Модни креатор: Ћани Версаће

Посластице: воћне торте

Особине које највише цените код људи: поштење, доброту, марљивост, духовитост, оптимизам и креативност.

Из речника ђачког жаргона

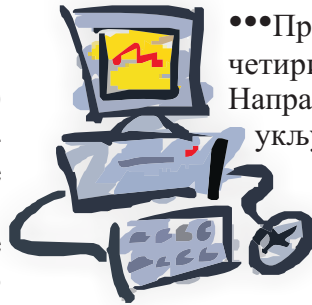
- кућа страве - учионица
- црни осветник - наставник
- мртвацима улаз забрањен - зборница
- кише долазе - најаву родитељског састанка
- рај на хавајски начин - распуст
- мајко, слушај моју песму - крај школске године
- господар Хималаја - одличан ученик
- чудо у Шангају - петица
- одлазе и враћају се с ластама - добре оцене
- Том и Џери - наставник и ученик
- грлом у јагоде - усмено одговарање
- гори ватра сад у нама - наставник листа дневник
- велики истраживачи - ученици у првој клупи

Јована Тасић VI/2

•••Нос зеца има око 100 милиона мирисних сензора-што је око 90 милиона више него код људи!

Кад их мрдају 120 пута у минути, њихове њушкице осете више мириса. И то није само да би се правили важни. Кад на време најуши грабљивца, зец зна да треба да одмагли у супротном правцу.

•••Први компјутер био је дугачак као четири аутобуса и звао се КОЛОС. Направљен је у Великој Британији и укључен 1943. године. У то време мало је људи знало за њега јер му је један од првих задатака био да дешифрује непријатељске поруке у Другом светском рату.

•••У Азији се сваког дана поједе око 1,5 милиона пиринча, што је отприлике брдо 6 пута веће од Кеопсове пирамиде.

•••Аустралијски гуштер назван “планински ђаво” може за један оброк да поједе од 1000 до 1500 мравца.

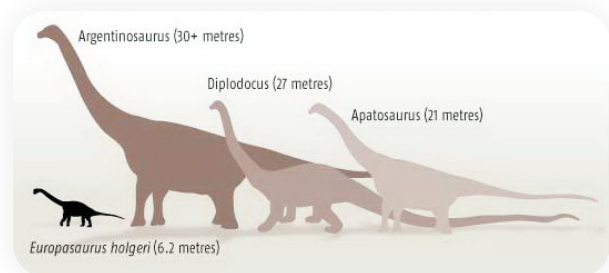

•••Годишње се попије 135 милиона кубика кафе. Међу течностима на светском тржишту кафа заузима друго место одмах иза нафте!

•••Најдужи реп од свих животиња има жирафа.

•••Новооткривени диносаурус Еуропасаурус холгери, од њушке до репа био је дугачак од 1,5 до 6 метара, а живео је у доба јуре, пре око 155 милиона година.

Татјана Ђурић, Јована Белац, Теодора Стојановић, Катарина Ђорђевић

Десило се...

- 27.01.1235. У Трнову (Бугарска) умро је Сава Немањић (Свети Сава) и овај се датум, још од доба кнеза Милоша, слави као школска слава.
- 6 – 18. 01. 1916. Вођена је чувена Мајковачка битка у Првом светском рату, у којој је црногорски сердар Јанко Вукотић успешно задржавао нападе аустроугарске војске док се српска војска повлачила преко Црне Горе ка Албанији.
- 07. 01. 1943. У Њујорку (САД), у својој хотелској соби, умро је наш чувени проналазач и истраживач Никола Тесла.
- 05. 01. 1946. У Лос Анђелесу (САД) рођена је глумица Дајана Китон. Њени најпознатији филмови су: „Ени Хол“ и трилогија „Кум I“, „Кум II“, „Кум III“.
- 06.01. 1946. Умро је у Пасадени (Калифорнија – САД) редитељ чувених филмова „Прохујало са вихором“ и „Чаробњак из Оза“ – Виктор Флеминг.
- 21. 01. 1950. У Лондону (Енглеска) умро је чувени британски романсијер, есејиста и критичар Џорџ Орвел (романи „Животињска фарма“ и „1984“).
- 23.01.1989. Умро је чувени шпански сликар, вајар, графичар и дизајнер - Салвадор Дали.

Јасминка Шкиљевић, професор историје

- Човек показује своју величину у поступању према “малим људима”.
- Реци ми и ја ћу заборавити,
покажи ми и запамтићу,
хајде са мном и разумећу.
- Човек који заиста жели да нешто учини,
увек проналази пут и начин.
Остали, налазе изговоре.
- Није тешко учинити добро,
тешко је у томе истрајати.
- Паметни и скромни људи неће оно што не могу.
Зато се другима чини да они могу све што хоће.
- Пазите, велика љубав и велики успех су најбољи
пријатељи ризика.

*Крунислав Костадиновић, наставник географије
Саша Чорболоковић, професор српског језика*

Књижевници о школи

Милен Миливојевић

- Свако задовољство кошта. Зато је код нас школовање бесплатно.
- Сви ђаци би напустили школу кад би знали да ће наставници остати у њој.
- Историја се стварно понавља. Двапут сам понављао због историје.
- Понављање је мајка науке, али мој тата нема разумевање за мајку.
- Јединицу сам добио из матерњег језика, а батине – од оца.
- Уџбеник географије ми се сав распао. Није био добро повезан.
- Лепо се цртам, а из ликовног имам јединицу.
- Мени се у школи свиђала колективна одговорност: ја одговарам, а цео разред ми шапуће.
- Био је неодговоран још кад су га пропитивали у школи.
- Има све у малом прсту, што се не би могло рећи и за главу.
- Ако се човек већ учи док је жив, добро је што бар не мора све то време да иде и у школу.
- Дижите школе, деца вас моле – у ваздух!
- Ја у школу идем и добар сам ђак, ко од школе бежи – просветни је радник.

ПЕСМА ЗА СВУ ДЕЦУ СВЕТА

Поруку шаљем деци света,
не дозволите да нас нико омета,
да нам гаси осмех с лица,
одређује где је граница.

Маме, тате одавно сте мали били,
чини ми се да сте заборавили,
да другарство цене нема,
да је радост неизмерна.

Одрасли, сва вас деца моле,
положите оружје доле,
да уз игру и музику,
у миру пожелимо срећу сваку.

Петар Јовановић III/4

ДА САМ...

Да сам птица ластавица,
да облетим широм света.
Да сам једном краљица,
најлепшега света.
Да сам звезда изнад мора,
да ме буди рана зора.
Да сам лептир дугих крила,
ја бих тако сретна била.
Да сам вила, вила свега,
имала би свога брега,
пуног цвећа, пуног траве,
чак и мале вредне мраве.
Могу бити све што хоћу,
али само ноћу.
У меканим јастуцима,
за све чари места има.

Дејана Ђурић IV/3

ЛОВАЦ НА ГУШТЕРЕ

Таман ногом
ја да крочим,
кад у жбуну,
поред пута,
шушну травка,
нечим притиснута.

Лупну срце
мало брже,
ал ме храброст
одмах трже.
Приђем ближе,
оком тражим,
увом слушам,
да ли скаче или гмиже.

У тој муци,
од пар минута,
сусретох се, изненада
са два ока жута.
Репато биће
у зеленом оделу,
тражи Сунце
по целом селу.

Нећеш, нећеш,
ја сам бржи,
стићи ћу те,
за реч ме држи.
Један лево, десно два,
мој си зелени,
да се зна.

Ја срећан,
што га видим,
пружим руку
да га такнем,
ал он бежи,
руку неће,
путем својим
брзо креће.

Алекса Младеновић II/2

ЗИМА

Заспали људи, магла завија улице, само неки закаснили пролазник својим корацама ремети чаробну тишину. Кровови кућа ставили су већ беле капице. Малено дрво испред зграде пркоси тим лепим пахуљицама и облачи најлепши зимски капут.

Сањиве очи девојчице сјаје кроз прозор попут звезда док зима шара своје најлепше слике. Гледам, дивим се чаробним пахуљицама, па бих на трен волела да летим попут њих, величанствено да се окрећем и тихо спустим на бели тепих. Краљица зима стигла је обучена у своје најлепше хаљине. Сва у бело као сан. Мноштво девојчица и дечака били су ускраћени прошле године дарова чаробне зиме, зато смо је сада спремно дочекали. Јутро је освануло, грудве лете као лопте. Побелео је чак и стари мачак испред зграде, само се дечји носићи издвајају црвенилом.

Снег нас је све обрадовао. Знам да ћу ову зиму са другарицама лепо искористити. Ветру пркосимо, снегу се радујемо, тишину кваримо и сјај звезда гледамо.

Ања Симоновић IV/4

ПОНОСНА САМ НА ТЕБЕ, ГРАДЕ МОЈ

Увек су ми се свиђала јутра која су будила мој вољени град. Када је све мирно и тихо, мој град је најлепши, успаван и снен, као да слути шта га све чека у току дана. А чека га пуно тога.

У њему живе вредни и марљиви људи који силазе у утробу земље и ту зарађују за живот. То је оно по чему је мој град познат, по руднику бакра и злата. Већ два века људи у њему живе од руде и рударења. Дошли су са разних страна и ту се настанили. Мој Бор је велики и модеран град са пуно солитера и стамбених насеља. Жао ми је само што нема реку јер мислим да би тада био још лепши. У њему ми се највише свиђају људи јер су вредни и раде своје тешке послове не жалећи се. Волим га јер су ту рођени моји родитељи и пријатељи, а ту је и школа у коју идем.

Мислим да га никад нећу напустити јер знам са колико му се радости враћам.

Маја Стојановић IV/2

*Љиљана Маринковић, учитељ
Саша Чорболоковић, професор српског језика*

ШКОЛА МОЈИХ СНОВА

Људи су још од најстаријих времена осећали велику потребу за знањем и схватањем свега што их окружује. Ко зна колико је векова и миленијума мукотрпне људске борбе за опстанак морало да протекне и колико је људског искуства морало да се скупи да би дошло до појаве првих школа. Вероватно је пре тога морало да се деси и нешто што је и за данашње схватање врло необично и чудно: признање родитеља да неко њихову децу може, уместо њих, да научи и васпита, и то боље, па и бољем! Чак и ако је то признање било из нужде јер "ја за то више немам довољно времена", оно је свакако представљало и још увек представља својеврстан чин родитељске љубави и несебичног уступања једног њеног дела школи и учитељима, уз доста поверења и очекивања.

Школа је у много чему и у многим приликама та очекивања добрим делом и испунила, прешавши у свом развоју и својој племенитој и напредној мисији дуг и мукотрпан пут од својих почетака, када су могли да је похађају само најбогатији или најпожртвованији, ређе и најталентованији, до данас када је доступна свима. И сама је, као и друштво, у разним временима и на разним просторима доживела како богатство и раскош, тако и крајње сиромаштво и беду.

Размишљајући о "школи мојих снова", питам се, међутим, чија је уствари школа, ко јој одређује "циљеве и задатке" и чије интересе остварује? Знам (захваљујући школи!) да је школа кроз историју припадала племству, краљевима, цркви, војсци, богатима, држави, друштву. Увиђам да и даље припада владама, министарствима, партијама... Увек је, дакле, припадала одраслима, никад ђацима.

Заиста, чија је то школа ако је данас она за велики број деце (ко зна чијом све заслугом) само још једно место за успутно и необавезно дружење, недолично понашање, показивање своје (не)културе и (не)васпитања, истицање неодговорности и стварања одбојности према готово свим потврђеним вредностима, као и наглашен презир према онима којима је до тих вредности још увек стало?

Каква би била "школа мојих снова", тешко је рећи. Најпре, у њој и у вези с њом не би се више једно говорило а друго радило. У њој би се најзад обистинила много пута понављана залагања и обећања о растерећењу школског програма од непотребних ствари, тако да одлични ученици не би више морали да бирају између успеха и детињства. "Школа мојих снова" не би била школа за носаче: док из године у годину формати уџбеника расту (већ штрче преко скромних школских клупа, маргине у њима су све веће, текста је све мање, листови су све дебљи и малобројнији а ликовни стил илустрација се готово не мења од првог до осмог разреда), лекари са телевизијских екрана упозоравају да ђачке торбе не треба да прекораче десет посто ученикове тежине.

"Школа мојих снова" не би била школа "униформисаних глава" у које се из сваког предмета појединачно изручују једнаке порције градива, без обзира на разлике у способностима и склоностима ученика. У њој би било довољно места и за креативност, а ученици би били подстицани на то да сами размишљају и доносе закључке, а понекад, што да не, и понеке одлуке од којих ће им сутра зависити живот.

Плашим се да ће једног дана "школа мојих снова" морати, осим разлика наших способности, да уважи и различите материјалне могућности наших родитеља, јер је то стварност преко које управо школа не сме прећутно да пређе. Тим пре што и наша понашања и интересовања, па и васпитање, у многоме зависе од могућности родитеља. Зато школа треба да омогући деци да пажљиво, слободно и својевољно изаберу друштво коме ће припадати, према сличности схватања, размишљања и интересовања. Управо због тога мислим да школа не треба да буде место за дружење по сваку цену јер је понекад веома сурово кад се скромнијој деци наметне стално суочавање са недостижношћу стандарда свог друга, нарочито ако овај то истиче на сваком кораку. Још страшније од тога је кад таква деца презру неспособност својих родитеља.

Ученике "школе мојих снова" би и наставници и родитељи за иста понашања на исти начин похваљивали или награђивали, као што би их за исте поступке на исти начин прекоревали или кажњавали. "Школу мојих снова", када би она постојала, похађали би ученици свесни својих година и тога да су они, ма колико самоуверени и поносни били, ипак само ученици, а верујем да би они на тај начин заштили саме себе од разних искушења непримерених њиховом узрасту и прихватања погрешних узора.

"Школа мојих снова" свакако не постоји, а вероватно и не може постојати без "породице снова", "друштва снова", "државе снова"... Ко зна да ли је то добро или лоше. Наша је дужност да на најбољи начин искористимо оно што нам је дато, а чињеницу да у школи има и лошег и доброг очигледно нико и ништа не може променити. Ваљда без лошег не би било ни доброг. Не би ваљало, само, да лоше победи добро. А што се тиче снова, они остају, и морају остати, јер без њих не би вредела више никаква школа.

Јелена Грофуловић VII/1

ЉУБАВ ИЗ ШКОЛСКЕ КЛУПЕ

Још док сам био мали питали су ме да ли имам девојку и да ли сам у неког заљубљен. "Девојку немам, оне су за велике момке", одговарао сам. Али, да ли сам заљубљен? Па јесам. Био сам заљубљен у нови аутомобил, у нову лопту, игрицу на компјутеру. И тада ми није било јасно зашто девојке и заљубљивање повезују.

Али време је пролазило и ја сам порастао. Не много, али довољно да пођем у школу. Добио сам нови ранац, нове књиге, нове обавезе. Добио сам и нове другове. Добио сам и нове другарице. И опет су ме старији запиткивали да ли сам заљубљен и да ли имам девојку. Не знам шта им је? Па као да они нису ишли у школу и не знају да се зато нема времена. Оно мало слободног времена ишао сам на тренинг, у музичку школу, на играње. Нисам имао времена ни да мислим о томе. Али време је пролазило, а моји најближи другови су почели да ми причају о томе како *ова* има лепу фризуру, а *она* леп цемпер, како се *плава* лепо смеје, а *црнка* лепо мирише. И *ова* и *она* и *плава* и *црнка* су биле моје другарице. И стварно су се и лепо смејале и мирисале и лепо облачиле и чешљале. Али то није ништа ново. Оне су мени одувек биле такве. А можда и нису?

Време и даље пролази. Сада сам пети разред. Више ме старији и не запиткују тако често о тој теми. Није ми криво. Само размишљам, можда сам и ја заљубљен, али тога ни сам нисам свестан. Ипак решио сам. Боље ћу се организовати, а онда нека се чувају и *ове* и *оне* и *плаве* и *црнке*. Sprema се Ница за акцију.

Никола Јанковић V/4
ОШ "Душан Радовић"

Драгана Илић, професор српског језика

Бјесови

Бјесове су 1990. године основали Зоран Маринковић и Горан Марић из Горњег Милановца, а групу су крстили по хрватском преводу књиге "Зли дуси" Достојевског. Октобра исте године снимили су деби касету "У освит задњег дана" на којој се између осталих истакла песма "Зли дуси" у чијем су тексту коришћени делови "Јеванђеља по Луки" и Пушкинових песама. Са већ устаљеном поставом коју су чинили нови чланови Дејан Петровић (бас) и Мирослав Марјановић (бубањ), победили су на "Зајечарској гитаријади" 1993. године и 1994. године на фестивалу "Брзи бендови Србије".

На следећем диску "Бјесови", на коме су продукцију радили Александар Радосављевић и Горан Живковић, још јасније је исказан музички правац и Маринковићев мрачни и депресивни стил изражавања у поезији.

Године 1995. постава се поново изменила и са њом је снимљено издање "Све што видим и све што знам" на коме су, поред својих текстова, користили стихове из Новог завета ("Све ће се дознати"). Овај албум је одисао оптимистичнијим и јако религиозним темама заснованим на верској традицији.

Након што је група престала са радом крајем 1997. године, Горан Марић се посветио духовној музици. Са јеромонахом Јованом Ђулибрком и са Петром Смолковићем је покренуо емисију "Деца апокалипсе-деца откровења" на цетињском радију "Светигора" половином 1998. године, а пар година касније, са бројним домаћим ауторима реализовао албум "Песме изнад Истока и Запада", на коме је музика компонована према поезији владике Николаја Веломировића.

Група је наставила са радом 2000. године концертним издањем "На живо" којим су понудили фановима и три нове песме: "Киша", "Чекам дан" и "Чак и да могу". Група је и даље концертно активна, а један од својих психоделичних перформанса извела је недавно на нишкој Нисомнији.

Бјесови –Чак и да могу

Никад нећу све
успети да смирим моје демоне
чак и да могу нећу све.

А и када бих у томе успео,
можда бих лошега горим заменио.

Goran Marić (levo) i Zoran Marinković (desno),
Dom omladine Beograda 1995.

Порекло: Горњи Милановац, Србија

Основани: 1990. године

Чланови: Зоран Маринковић: вокал
Мирослав Маријановић: бубњеви
Зоран Филиповић: бас гитара
Слободан Вуковић: гитара
Драган Арсић: гитара

Јелена Грофуловић VII/1

1. Ученик: „Хоћу ли добити јединицу ако не будем одговарао ?“

Наставница: „Добићеш свакако, одговарао или не“.

2. Наставник: „Наброј неколико прилога“.

Ученик: „Кечап, мајонез, сенф“.

3. Наставник: „Јесте ли сви дошли који сте данас у школи?“

4. Наставница: „Како то да је млада Ђурђевица већу жалост исказала за девером, него за својим мужем? “

Ученик: „Чиста швалерација“.

5. Наставница: „Људи, Брана части син јој се породило!“

6. Наставница : „Ћирило је то радио све до краја смрти !“

7. Наставница: „Природу морамо чувати, јер нам она помаже да развијемо тероризам“ (туризам).

Марија Младеновић VII/1, Јована Белац VII/2

Школски бисери ђака првака

1. Учитељ: “Да ли сте донели 50 динара за беџ?”

Ученик: “Ја нисам донео, моја мама каже да је то иностранство и да нећеш тамо да нас водиш”.

2. Учитељ најављује долазак директора на час.

Ученик: “Ми немамо директора, имамо директорицу, а директорице су боље”.

3. Ученик: “Да ли два дужа да нацртамо?”

4. Када су видели ЛП плочу, неколико првака зачуђено кажу: “Колики је ЦД-е!”

5. Пише првак реч лала писаним словима и коментарише: “За лалу сам се баш потрудио! “

Бисерка Милосављевић, учитељ

5 “НАЈ” реченица из писмених задатака

1. Ја се дивим њему, зато што се и он мени диви.

2. Ја мислим да оваква јесен неће бити у наредних милион година.

3. Дошао је хладан јесен.

4. Од хладног ветра сви смо се разболели. Небо је тмурно. Само што и гром није ударио и цео град разбио.

5. Волим јесен зато што се њему дешавају разне ствари.

Душан Маринковић V/5

Празнична СМС сваштара

Негуј лепоту тренутка. Гаји осећања. Памти нежности. Чувај драгоцене успомене. Уживај у срећи и подели је са онима које волиш. Срећна Нова година!

Управо сам на твој жиро рачун бр. 2008 у банци уплатила 366 дана здравља, среће, љубави и радости. Уживај у трошењу!

У Нову годину с осмехом заплочи,
нека ти се остваре сви снови,
проблеме старе без муке преболи,
то ти жели неко ко те много воли!!!

У зимској ноћи и док пахуље веју,
најлепше жеље нека те греју.
Желим да радост буде ти вечна,
а Нова година нека ти буде срећна!

Нека вам Бог снагом овог јутра,
дарује увек боље сутра,
и дарује благослов вечни
и нека су вам сви бадњаци срећни!!!

Свето дрво Бадњег дана, што вам данас кућу краси
нека донесе сваку срећу и од сваке муке спаси.
Поздрав вам шаљем славни,
срећан Божић православни.

Бадњаци ти срећни нови, Бог нека те благослови,
да ти срећом дан заблиста јер рођење славиш Христа!

Тијана Здравковић V/5

Турбо фолк песмарица

Неко може да прати и моду,
а ја немам пара ни за воду.

Ти оде на зелено,
ја оста на црвено
растави нас семафор.

Брускалтер ноћас стеже као малтер.
Притиска ми груди, лепе чврсте,
не знам шта ће ми.

Зец воли купус, купус воли росу,
а ја моју малу и гараву и босу.

Не би било лоше,
да кабрио порше,
паркираш у моју гаражу,
фул, кожа, клима и два рубина
да ми се са очима слажу.

Што на кафу зовеш мене,
када немаш самлеvene.

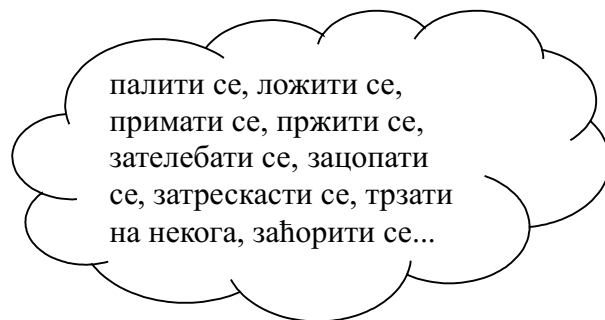

Немој да плачеш на мом кућном
прагу, да ми нова врата не повуку
влагу.

Милица Пацић VIII/4

Пре три деценије у просечној породици деца би добијала шамар уколико би се родитељима обратила са *кево* или *ћале*. Такве речи сматране су безобразним и непристојним. Данас је ситуација потпуно другачија. Најезда таквих речи и израза у свакодневном говору, у радијским и телевизијским емисијама, филмовима, у смс порукама јасно указује да се однос људи према оваквим речима променио, шта више да су оне постале саставни део речника великог броја људи, нарочито младих. То је доказ да се српски језик мења (хтели ми то да признамо или не), као и народ коме тај језик припада. Остаје само знак питања да ли је та промена у правом смеру или не. Услед тога не зачуђује запрепашћеност еминентних лингвиста и њихова константна борба против арга са јасним аргументима да се њиме квари наш језик. Са друге стране, има и оних који сматрају да је арго оправдан јер опушта савременог човека, ослобађа га од стега понашања у говору и растеређује га напетости. Било како било, поменути процес је незаустављив, а је ли оправдан, неопходан и да ли се њиме богати или квари наш језик показаће време.

Сазнајте

Албанске речи: кинта, клопа, расцопати, зацопати се, кева....

Немачке речи: фора, офирати, штребер....

Аустријско-немачке речи: пајсер, пендрек, шлагер...

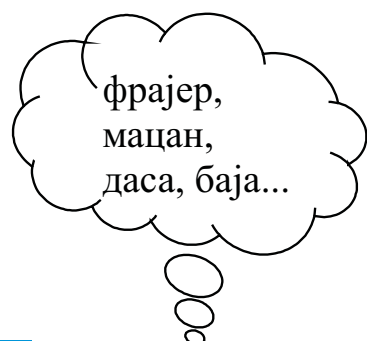
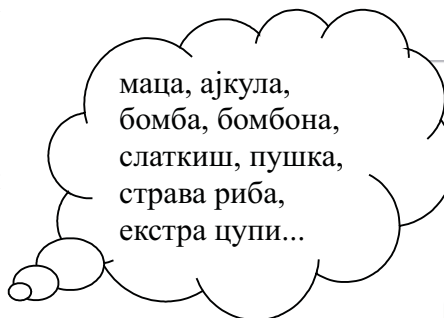
Турске речи: буца, ћорка, цаба, крнтија, мангуп, ортак...

Мађарске речи: цомба, кец, керефеке...

Италијанске речи: ћапити, ћуза, фаца, гајба, капирати, кужити, мурија...

Француске речи: ескивирати, фазон, фрапирати, пикирати, шик, швалер...

Енглеско-америчке речи: баскет, блеф, бљак, дилер, кеш, пљуга, штек, типовати...

Арго (франц. *argot*, енгл. *slang*) је говор једне друштвене групе који је лишен квалитета књижевног језика. То је назив за језик који се јавља у процесу дугогодишњег заједничког живота појединих друштвених скупова социјалног или неког другог карактера. Постоји војнички, ћачки, студентски, рударски, рибарски, глумачки, лоповски арго. Карактеристика овог језика је да из матерњег језика преузима комплетну фонетику, а највише одступања има на лексичком плану (неке речи добијају потпуно нова значења, убацују се неке речи или обрти из других језика).

Српскохрватски језик
(енциклопедијски лексикон), стр. 33.

Крунислав Костадиновић, наставник географије
Саша Чорболоковић, професор српског језика

Halloween

Halloween, or Hallowe'en, is a holiday celebrated on the night of October 31. Traditional activities include trick-or-treating, bonfires, costume parties, visiting "haunted houses" and carving jack-o-lanterns. In England, trick-or-treating does occur, although the practice is regarded by some as a nuisance or even a menacing form of begging. In some areas, households have started to put decorations on the front door to indicate that trick-or-treaters are welcome, the idea being that trick-or-treaters will avoid a house not participating in the custom. Halloween costumes are traditionally those of monsters such as vampires, ghosts, skeletons, witches, and devils. Costumes are also based on themes other than traditional horror, such as those of characters from television shows, movies and other pop culture icons.

Red Hot Chili Peppers

Red Hot Chili Peppers are an American alternative rock band formed in Los Angeles, California in 1983. For most of its career, the group has consisted of vocalist Anthony Kiedis, guitarist John Frusciante, bassist Michael "Flea" Balzary, and drummer Chad Smith. The band's varied musical style has gused traditional rock and heavy metal with various elements of funk, punk rock, hip hop, and psychedelic rock.

Red Hot Chili Peppers

Red Hot Chili Peppers at Pinkpop Festival in 2006. From left to right: Flea, Kiedis, Smith, Frusciante.

Background information

Origin Los Angeles, California, USA
Genre(s) Alternative rock, funk rock
Years active 1983 – present
Website www.redhotchilipeppers.com

Members

Anthony Kiedis
 John Frusciante
 Flea
 Chad Smith

Former members

Hillel Slovak
 Jack Irons
 Cliff Martinez
 Jack Sherman
 Chuck Biscuits
 D. H. Peligro
 DeWayne "Blackbyrd" McKnight
 Jesse Tobias
 Arik Marshall
 Dave Navarro

Иво Сенковић и ага од Рибника

Ага: Чуо сам да си фаца!

Ђурађ: А уз то, мој фића је бољи од твог југа!

Ага: Ајде, докажи то фајтом.

Иво(долази код свог оца): Тале, ти си стар, па ћу се ја фајтати уместо тебе. Могу га излемати, има да му избијем све зубе из његове криве вилице.

Ђурађ(оклева, али ипак пристаје): Па добро онда.

(Иво долази фићом на место туче и затекне агу са своја два сина.)

Ага: Тек си се испилио, а већ хоћеш да те патосирам!

(Иво згрози се да ли од агиног ружног лица или задаха. Тада почне трка. Иво у свом фићи, а ага у југу.)

Ага: Оде ми ауспух. Како се бре теби није ништа десило?

Иво: Ха, ха! Мој ауспух је квалитетнији од твог. Ја имам фићу прва класе (онда му Иво избуши гуме).

(Тада обојица изађоше из кола, повадише ласерске мачеве и почеше да се мачују. Иво замахне пар пута и аги одсече главу и узме му одећу).

Агини синови: Осветићемо нашег оца! (Па седоше у мечку и почеше да јуре Ива који је побегао у шуму. Турци изађоше из мечке и оставише га ту. Иво је био mudar па позва шлеп-службу која покупи њихову мечку и оде кући).

Жена, мислећи да је то ага, говори Ђурађу: И ти си ми pamетан! Послао си наше дете у смрт!(Тада отац поче да јури Иву у намери да га убије. Из фиће излази Иво држећи главу аге од Рибника).

Иво: Ето ћале, доказао сам своју храброст и вештину.

Одељење VII/2

Милена Лападатовић, професор српског језика

МИТОВИ

Шта су митови?

Митови су свете приче. Реч мит потиче од античке речи *muthos* што значи "прича". Митови античких Грка спадају међу најпознатије свете приче.

Грчка митологија

На почетку сваке бајке и сваке истине, у вези стварања универзума, увек се налазио Хаос. Из хаоса дакле, на почетку су рођени Ереб (пакао) и Ноћ, чија су деца била Ајтер (Етар, Ваздух) и Хемера (Дан). Поред тога, тамна Ноћ изродила је Таната (Смрт), Хипна (Сан), Онејра (Снове), Мојре (Судјаје) и још Хесперида и Ериду (Борбу). Касније Геа, пространа и чврста, постаје темељ, из којег се напада све што живи.

Титани

Геа је имала велику улогу у стварању универзума. Сјединила се са Ураном (Небом), створивши први пар богова, од којих су се родили Титани.

Прворођени су били Океан и Тетида (Тетија), чије се сједињење дало Потаме (Реке) и Океаниде.

Хиперион и Теа, били су пар који је дао Хелија, Селену и Еоју (Зору). Коеј и Фојба, из свог брака добили су Лету и Астерију.

Креј се оженио Ерубидом (ћерком Гее и Понта) и добили су Астраја, Паланта и Перса.

Јапет се сјединио са Океанидом Клименом (ћерком Океана и Тетије) и родили су се Атлас, Менојтије, Прометеј и Епиметеј.

На крају, сјединили су се Крон и Реа, Титан и Титанка који су били предодређени да својим сједињењем свету дарују његове будуће господаре. Из овог брака родили су се Деметра, затим Хад, Посејдон, и Зеус, који су касније поделили власт и завладати светом: Зеус је завладао небом и земљом, Посејдон морем, а Хад (Плутон) Подземним Светом.

Крон и Реа

Крон, који је припадао првој генерацији богова, био је једини Геин син који јој је помогао да се освети његовом оцу Урану.

Након што га је докрајчио кастрирајући га, заузео је његово место, а своју браћу бацао у Тартар Киклопима и Сторукима, које је његов отац држао затвореним. Касније се оженио својом сестром Реом, али није желео да преживи ниједно од њихове деце. Родитељи су му прорекли, да ће неко од његове деце да му узме власт. Само што су се рађали, он их је прождирио. Тако су редом били прождирани: Хестија, Деметра, Хера, Плутон (Хад) и Посејдон. Тада је Реа, када је поново затруднела, са Зевсом у стомаку, побегла на острво Крит и тамо се у тајности породила. Дете је поверила Океаниди Тетиди, док је Крону подметнула камен увијен у пелене, који је он одмах прождрао, мислећи да се ради о новорођенчету. И тако је Зевс био спасен.

Титаномахија

Само што је одрастао, Зевс натера свог оца да испљуне сву своју децу, дајући му неки отров. Тада је, заједно са њима, уз помоћ Сторуких и Киклопа, које је већ ослободио, објавио рат Крону, који се опет, удружио са Титанима, својом браћом. Сви богови су, и стари и млади, учествовали у овој борби, у страшној титаномахији. У време док је борба трајала, Титани су се настанили на планини Отри, док се Зевс, са својима попео на Олимп.

Киклопи су Зевс даривали грмљавином, муњом и громом, Посејдона трозупцем, а Хада невидљивим шлемом. Тројица Сторуких су са својих триста руку бацали огромне стене против Титана. Они су са Олимпа, нису морали дуго да чекају на победу. Тако је Зевс, иако млађи, успео да наследи једну старију и прворођену генерацију богова. Био је мудрији, имао је веће вредности и представљао је природне силе.

Међутим, ни сви Титани нису били на страни Крона. На пример, Океан се није борио уз њега, док је Прометеј, Јапетов син, како неки говоре, у многоме, Зевсу пружи значајну помоћ. Након завршетка титаномахије, Крон и његова браћа су били свезани и бачени у Тартар, а Сторуки су остали да их чувају.

Душан Јанковић VII/2

(из књиге Грчка митологија, Софије Соули, издавачке куће М. Тубис из Грчке)

Како Црногорац силази са дрвета?
Седне на лист и чека да дође јесен.

Јури пандур Цигу и виче: "Стани, стани!"
"Стани ти, тебе нико не јури", одврати Цига.

Учитељица: "Ко је убио Мурата, Перице?"
Перица: "Па и да знам, не бих Вам рекао, нисам ја тужибаба!"

Мама: "Зашто си рекао сестри да је глупа? Иди, и извини јој се!"
Перица: "Извини што си глупа".

Перица купио пљескавицу и прилази му просјак.
Просјак: "Дај ми гриз, Бог ти помогао".
Перица: "Није ти ово гриз, ово је пљескавица".

"Згазили сте жену, зашто нисте трубили?", пита судија возача.
Возач: "Старија жена, нисам хтео да је препаднем".

Разговарају две змије у шуми:
"Да ли смо ми отровнице?"
"Не нисмо".
"Добро, управо сам се ујела за језик".

Дошао човек из Африке и препричава доживљаје:
"Једне ноћи устанем ја из кревета и видим слона. Узмем пушку и убијем га, онако у пицама".
"Ма дај", каже му пријатељ, "откуд слону пицама?"

Мама: "Перице, сипај риби у акваријум мало воде!"
Перица: "Зашто, када није попила ни ову воду".

Дођу две плавуше у биоскоп:
"Молимо вас две карте".
Пита продавачица: "За Хамлета?"
Одговара плавуша: "Не, не, не за нас две.

I

ВОДОРАВНО:

1. два сугласника
3. козино младунче
5. животиња са грбом на леђима
7. стављен у окове
8. вишебојна

УСПРАВНО:

1. умор
2. нису праве
3. снажна
4. полет
5. погодак у кошарци
6. женско име

	1		2		
	3				4
5					6
7					
8					

II

Премести дата слова и добићеш имена река:

РАТА ДУВАН ТЕЗА РИБА ВАСА СИТА

III

Шта се сервира, а никад се не једе? (тениска лоптица)

Кад се најбоље виде летећи тањира? (кад заголицаш келнера)

Шта има прсте а нема нокте? (рукавице)

Како се на мору зову комарци? (никако, долазе сами)

IV

Одрасла особа и дете разговарају:

- Ти си мој унук – каже одрасла особа.
- Али ти ниси мој деда! – одговори дете.

Како је то могуће? (Баба и унук)

V

Треба измерити 4 литра воде. Имамо довољно воде на располагању, можемо је сипати и исипати и имамо један суд – канистар од 5 литара и један од 3 литра. Како ово урадити?

VI

Слова испред тачних одговора сложи и добићеш једну познату реч:

Ваздушни омотач Земље је: А) атмосфера Б) хидросфера В) литосфера

Шта ради интерниста? С) одржава рачунарте Ш) лечи људе Ц) игра за *Интер* из Милана

Правилно је написано: П) незнам Р) немогу О) немам

Глаголи су речи које казују: М) стаје Н) збивање К) радњу, стаје и збивање

Највећа и најмања птица на свету су: Л) ној и колибри Х) кондор и врабац

Г) орао и канаринац